

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

10. september 1997 *

I sag C-248/97 P(R),

Luis Manuel Chaves Fonseca Ferrão, medlem af det første appelkammer ved Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker og mønstre), med bopæl i Campello, Alicante (Spanien), ved advokat Roland Assa, Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 1, rue Jean-Pierre Brasseur,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 19. juni 1997 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-159/97 R, Chaves Fonseca Ferrão mod Harmoniseringskontoret (Sml. II, s. 1049), hvorunder der er nedlagt påstand dels om ophævelse af denne kendelse, dels om, at der anordnes udsættelse af gennemførelsen af afgørelse ADM-97-3 af 21. februar 1997 fra præsidenten for Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker og mønstre) vedrørende appelkammerens organisation, eller om, at sagen hjemvises til Retten,

den anden part i appelsagen:

Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker og mønstre) ved direktør Oreste Montalto og João Paulo Miranda de Sousa, begge Juridisk Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos

* Processprog: fransk.

Gómez de la Cruz, Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat A. La Pergola

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 8. juli 1997 har appellanten i medfør af EF-traktatens artikel 168 A og artikel 50, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af kendelse afsagt den 19. juni 1997 af præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-159/97 R, Chaves Fonseca Ferrão mod Harmoniseringskontoret (Sml. II, s. 1049, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved denne afviste begæringen om udsættelse af gennemførelsen af afgørelse ADM-97-3 af 21. februar 1997 fra præsidenten for Harmoniseringskontoret for det Indre Marked (varemærker og mønstre) vedrørende appelkamrenes organisation (herefter »den anfægtede afgørelse«).
- 2 Ved processkrift indleveret til Justitskontoret den 25. juli 1997 har Harmoniseringskontoret afgivet skriftligt indlæg til Domstolen.

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

3 De faktiske omstændigheder er i den appellerede kendelse beskrevet som følger:

»1. Harmoniseringskontoret ... blev oprettet ved Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1, herefter 'forordning nr. 40/94'). Kontorets sammensætning og organisation reguleres nærmere i forordningens afsnit XII (artikel 111-139).

2. Kontoret råder over et antal appelkamre, der pådømmer klager over visse afgørelser, der er truffet af kontoret. Hvert appelkammer består af en formand og to medlemmer. Der skal til en begyndelse oprettes tre appelkamre.

3. Artikel 119, stk. 2, litra a), i forordning nr. 40/94 bestemmer, at kontorets præsident, som det påhviler at lede kontoret, træffer 'alle de fornødne foranstaltninger til sikring af Harmoniseringskontorets funktion, herunder indførelse af interne administrative bestemmelser og offentliggørelse af meddelelser og cirkulærer'.

4. I henhold til den nævnte bestemmelse traf kontorets præsident den 21. februar 1997 [den anfægtede afgørelse]. Afgørelsens artikel 2 bestemmer:

'1) Vicepræsidenten for juridiske spørgsmål er den umiddelbart overordnede for appelkamrenes formænd.

2) Appellkamrenes formænd er de umiddelbart overordnede for medlemmerne af de appelkamre, som de er udpeget for. Når et medlem er tilknyttet mere end ét appelkammer, er den umiddelbart overordnede formanden for det appelkammer, som medlemmet er tilknyttet som fast medlem.'

5. Sagsøgeren, som har været medlem af kontorets første appelkammer fra den 1. februar 1996, anmodede ved begæring af 6. marts 1997 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om at efterprøve lovligheden af den anfægtede afgørelse i medfør af artikel 118 i forordning nr. 40/94. Ved afgørelse af 18. april 1997, som sagsøgeren fik meddelelse om ved skrivelse SG(97)D/3132 af 23. april 1997, afviste Kommissionen begæringen af formelle grunde.

6. Ved notits af 22. april 1997 indgav sagsøgeren til kontorets præsident som ansættelsesmyndighed en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenstemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter 'vedtægten'), hvori han anmodede om ophævelse af den anfægtede afgørelse, navnlig dennes artikel 2.«

4 I medfør af EF-traktatens artikel 179 og vedtægtens artikel 91, stk. 4, anlagde appellanten, umiddelbart efter at have indgivet klagen, sag ved Retten med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse ved stævning indleveret til Justitskontoret den 21. maj 1997, som var vedlagt en begæring om foreløbige forholdsregler med anmodning om, at der i henhold til EF-traktatens artikel 185 blev anordnet udsættelse af gennemførelsen af den nævnte afgørelse.

Den appellerede kendelse

5 Ved den appellerede kendelse afviste Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler efter at have undersøgt appellants argumenter vedrørende spørgsmålet, om den begærede udsættelse var uopsættelig.

- 6 Rettens præsident fastslog i den forbindelse, at der ikke forelå uopsættelighed, efter at præsidenten havde konstateret følgende:

»20. I nærværende sag er der ifølge sagsøgeren fare for et alvorligt og uopretteligt tab, hvis afgørelsen gennemføres med øjeblikkelig virkning, fordi det hierarkiske underordningsforhold, som den anfægtede afgørelse indebærer for medlemmerne af kontorets appelkamre, risikerer at skade disses uafhængighed for hele varigheden af deres hverv, uden at en eventuel annullation af den pågældende retsakt kan give dem genopretning med tilbagevirkende gyldighed.

21. Appelkamrenes medlemmers uafhængighed er anerkendt ved forordning nr. 40/94, hvis artikel 131, stk. 2, bestemmer følgende: 'Medlemmerne af kamrene er uafhængige. De er ikke ved deres afgørelser bundet af nogen instrukser.'

22. Det skal bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis for, at den anfægtede afgørelse, og navnlig dennes artikel 2, såfremt dens gennemførelse ikke udsættes under Rettens behandling af hovedsagen, vil gøre indgreb i den uafhængighed, som må knytte sig til de beslutningstagende funktioner, som kamrenes medlemmer har. Tværtimod hævder sagsøgeren blot, at den anfægtede afgørelse 'gør indgreb i den uafhængighed', som kamrenes medlemmer har, at 'den uafhængige stilling ... påvirkes', at han 'vil lide den alvorlige tort at måtte udføre sit hverv inden for den spændetrøje, der følger af et hierarkisk underordningsforhold, som er uforeneligt med appelkamrenes opgaver', og endelig, at 'ordningen med intern og uafhængig efterprøvelse af kontorets afgørelser ... vil lide uoprettelig skade på selve sin funktion og troværdighed ved gennemførelsen ... af den anfægtede afgørelse'. Sagsøgeren anfører ingen konkrete forhold til støtte for sine anbringender.

23. Den skade, som sagsøgeren i sin egenskab af medlem af et kammer nævner i begæringen om foreløbige forholdsregler, er følgelig kun potentiel.

24. Faren for et faktisk indgreb i sagsøgerens uafhængighed kunne kun blive til en virkelig skade, såfremt foranstaltninger truffet til gennemførelse af den anfægtede afgørelse gjorde indgreb i den uafhængighed, som han har under sit hverv. Indtil nu foreligger der imidlertid ingen foranstaltning fra kontoret til gennemførelse af den anfægtede afgørelse, hvorved der konkret gøres indgreb i sagsøgerens uafhængighed, og han har intet anført, som lader formode, at der foreligger en risiko herfor.

25. Princippet i artikel 131 i forordning nr. 40/94 står følgelig ved magt i nærværende sag, således som det bekræftes i sjette betragtning til den anfægtede afgørelse, og således som det er blevet bekræftet af dennes ophavsmand selv, nemlig kontorets præsident, som i sit interne notat af 10. juni 1996 til formanden for og medlemmerne af det første appelkammer gav disse en garanti for, at uafhængigheden ville blive respekteret, med disse ord: 'Jeg kan forsikre Dem, at jeg på intet tidspunkt har drømt om at gøre indgreb i Deres uafhængighed, som i virkeligheden er friheden til at træffe afgørelse.' Selv om den kompetente myndighed i medfør af artikel 2 i den anfægtede afgørelse senere vedtager foranstaltninger, der kan tænkes at gøre indgreb i sagsøgerens uafhængighed, kan denne på dette tidspunkt anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser med påstand om annullation af vedkommende foranstaltning og samtidig begære foreløbige forholdsregler.«

- 7 Eftersom parternes skriftlige indlæg indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse vedrørende appellen, er det ufornuddent at lade dem afgive mundtlige indlæg.

Parternes argumenter

- 8 Appellen støttes på et eneste anbringende om, at den appellerede kendelse er behæftet med en begrundelsesmangel.

- 9 Appellanten har indledningsvis anført en række betragtninger af faktisk art vedrørende hans forhold til Harmoniseringskontoret før og efter hans sagsanlæg ved Retten, selv om han udtrykkeligt erkender, at disse omstændigheder er uden interesse for appellen.
- 10 Appellanten afviser endvidere de argumenter, som Harmoniseringskontoret fremførte under sagens behandling for Retten vedrørende den karakter og de arbejdsopgaver, som kontorets appelkamre har. Han har nævnt den ordning, der findes inden for Den Europæiske Patentmyndighed, som bevis for, at det er muligt at forene beskyttelsen af appelkamrenes medlemmers uafhængighed med hensynet til en god administrativ styring.
- 11 Hvad nærmere angår begæringen om foreløbige forholdsregler, som han har indgivet for Retten, har appellanten gjort gældende, at den interesse, som han påberåber sig, går langt ud over hans private interessesfære og falder sammen med hensynet til retsordenen. Det drejer sig reelt om at sikre personer, der berøres af Harmoniseringskontorets afgørelser, en retsbeskyttelse, der er tilpasset varemærkeretten, og at sikre, at appelkamrenes medlemmer har den lovbestemte uafhængighed, der er nødvendig i dette øjemed.
- 12 For så vidt angår begrundelsesmanglen, som den appellerede kendelse er behæftet med, har appellanten for det første anført, at kun en ganske lille del af de faktiske omstændigheder, som han havde fremført, nævnes i kendelsens argumentation og oven i købet urigtigt, således at det ikke er muligt at foretage en korrekt bedømmelse af »kamrenes karakter af kollegier og deres medlemmers uafhængige status« og heller ikke af »betydningen og rækkevidden af de appelbeføjelser, som kontorets appelkamre er tillagt« (side 19 i appelskriftet).
- 13 Appellanten har endvidere gjort gældende, at den appellerede kendelse er utilstrækkelig begrundet, for så vidt som det fremgår af den, at et alvorligt og uopretteligt tab kun kan konstateres, såfremt der i medfør af den anfægtede afgørelse er truffet foranstaltninger, der gør indgreb i den uafhængighed, som appellanten har

under sit hverv. Ifølge appellanten følger indgrebet i hans uafhængighed tværtimod i sig selv af det hierarkiske underordningsforhold, der er fastlagt i den anfægtede afgørelse.

- 14 For at godtgøre, at spørgsmålet om uopsætteligheden af den begærede udsættelse er rigtigt bedømt, burde det derfor være anført i den appellerede kendelse, at Retten havde foretaget en undersøgelse, om så blot af foreløbig karakter, af de faktiske og retlige omstændigheder, som er gjort gældende til støtte for, at begæringen umiddelbart forekommer berettiget. Det er således kun på grundlag af en forudgående undersøgelse af arten af de arbejdsopgaver, som Harmoniseringskontorets appelkamre har, og af rækkevidden af deres medlemmers uafhængige status, at det korrekt kan fastslås, hvorvidt udsættelsen af den anfægtede afgørelse er uopsættelig.
- 15 Harmoniseringskontoret har i sit indlæg påstået appellen afvist med den begrundelse, at appellantens hermed i virkeligheden blot vil opnå en fornyet prøvelse af sagens faktiske omstændigheder. Vedrørende realiteten har kontoret for det første anført, at den appellerede kendelse angiver alle de faktiske omstændigheder og alle de retlige overvejelser, der har væsentlig betydning, således som afgørelsen er opbygget, og for det andet, at Rettens præsident omhyggeligt og upartisk har undersøgt alt, hvad der er anført i begæringen om foreløbige forholdsregler med hensyn til uopsætteligheden af den begærede udsættelse.

Rettens bemærkninger

- 16 For så vidt angår Harmoniseringskontorets påstand om afvisning af appellen skal det blot bemærkes, at anbringendet om, at den appellerede kendelses begrundelse er mangelfuld, ikke kan reduceres til en anfægtelse af Rettens konstateringer vedrørende de faktiske omstændigheder. Appellen kan følgelig antages til realitetsbehandling.

- 17 Vedrørende realiteten skal det indledningsvis bemærkes, at Retten ved sin samlede bedømmelse af en begæring om udsættelse af gennemførelsen eller om andre foreløbige forholdsregler råder over et vidt skøn og under hensyn til sagens særegenheder frit kan afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen fællesskabsretlig bestemmelse pålægger den at anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe en foreløbig afgørelse (kendelse af 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 23, og af 12.7.1996, sag C-180/96 R, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. I, s. 3903, præmis 45).
- 18 I denne sag er begæringen om foreløbige forholdsregler ikke taget til følge, fordi de begærede forholdsregler ikke er uopsættelige. Heraf følger, for så vidt angår denne appelsag, at de anbringender, der vedrører forholdsreglernes umiddelbare berettigelse, men som ikke behandler spørgsmålet om de begærede forholdsreglers manglende uopsættelighed, ikke kan føre til hverken hel eller delvis ophævelse af den appellerede kendelse (kendelse af 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 31).
- 19 Appellantens anbringender vedrørende Harmoniseringskontorets appelkamres karakter og funktion såvel som hans anbringender om, at Retten burde have foretaget en undersøgelse af, om hans begæring om udsættelse umiddelbart forekom berettiget, er herefter ikke relevante i denne appelsag, medmindre det blev godtgjort, at en sådan undersøgelse var nødvendig med henblik på at give den appellerede kendelse en tilstrækkelig begrundelse for så vidt angår den manglende uopsættelighed.
- 20 For så vidt angår kravet om begrundelse af en kendelse om foreløbige forholdsregler, skal det bemærkes, at det ikke kan kræves, at Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler udtrykkeligt besvarer samtlige faktiske eller retlige momenter, som er blevet diskuteret under sagen om foreløbige forholdsregler. Det er tilstrækkeligt, at de af retsinstansen nedfældede præmisser gyldigt under hensyn til sagens omstændigheder begrunder kendelsen og gør det muligt for Domstolen at udøve sin domstolskontrol (jf. kendelsen i sagen Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., a.st., præmis 58).

- 21 Hvad dette spørgsmål angår ses den appellerede kendelse at indeholde en begrundelse, der er tilstrækkelig som grundlag for den trufne afgørelse, og som gør det muligt for Domstolen at udøve sin domstolskontrol.
- 22 Retten anførte navnlig, at den påståede skade måtte bedømmes i forhold til den uafhængighed, som må knytte sig til de beslutningstagende funktioner, som kammerens medlemmer har (præmis 22 i den appellerede kendelse), og at den af appellanten nævnte skade følgelig kun var potentiel (præmis 23 i den appellerede kendelse).
- 23 I modsætning til hvad appellanten gør gældende, fremgår det således af den appellerede kendelse, at spørgsmålet, om der foreligger et alvorligt og uopretteligt tab, er blevet undersøgt, og at der herved i det omfang, det var nødvendigt, er blevet taget hensyn til de særlige træk ved den uafhængige stilling, som medlemmerne af kontorets appelkamre har.
- 24 Endelig er det også urigtigt, når appellanten gør gældende, at det følger af den appellerede kendelse, at kun konkrete foranstaltninger, der træffes i medfør af den anfægtede afgørelse, og som gør indgreb i hans uafhængighed, kan give anledning til et alvorligt og uopretteligt tab.
- 25 I præmis 24 i den appellerede kendelse har Retten således bl.a. udtalt, at appellanten intet havde anført, som lod formode, at der foreligger en »risiko« for, at der konkret gøres indgreb i hans uafhængighed. Det følger heraf, at begæringen om udsættelse ikke blev afvist, blot fordi grundlaget for det alvorlige og uoprettelige tab var en formodet adfærd fra kontorets side, men fordi den ikke var underbygget med omstændigheder, der gjorde det muligt at forudse en sådan adfærd med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed.

- 26 Det følger af det anførte, at appellanten ikke har godtgjort, at den appellerede kendelse var behæftet med en begrundelsesmangel.

Sagens omkostninger

- 27 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 70.
- 28 I henhold til disse bestemmelser bør hver part bære sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLENS PRÆSIDENT

1) Appellen forkastes.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 10. september 1997.

R. Grass

G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær

Præsident